

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ חֻקַּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ"ט - חֻלְק כ"ה

קוֹנְטֵרְס 865

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

בואו חשבון !!! – מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר
בין בימות החול ובין בשבת קדש

ב) ערבה של שעה

רבותינו הפליגו בשבחה וערפה של תורה הנלמדת בשבתות על
פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש סוף פרשת "שלח-
לך" – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא
משאר יומין".

מנא הרי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" פרשת שמות שנה שנה, כתב
וזה לשונו: כתבו המקבילים ז"ל: דגדול פעל הנעשה מעסק התורה
ביום שבת, אף פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול.
עכ"ל"ק. ובאורו: על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אף שנים, שנאמר כי
אף שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא –
זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של
הש"ת ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אף
ידות, לערך ימי החול. (מצא חן במדבר).

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו ואמר: "שעה
של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללמוד שנה שלמה
ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של
למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה
ללמוד שבעים וחמש שנה בימות החל".² ופסק הגה"ק הכף החיים (קני"ה
סקי"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו:

ובו הערה מאת רש"י: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה
כחציר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת "ויצא" ברעיא מהימנא (דף עה) "וי לאינן דאכלין תבן
באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות",
לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חבל על כל רגע

ואפילו אי לא ידע מאי קאָמער וְשׁוֹגָה בוּ שְׂגִיאוֹת הִרְבֵּה הוּא חָשׁוּב לַפְּנֵי הַקִּבְּ"ה פְּדַכְתִּיב וְדָגְלוּ עָלַי אֲהַבֵּה וּפְרָשׁוּ חַז"ל וְדִלּוּגוֹ עָלַי אֲהַבֵּה, עַכ"ל.

וּכְבֵּר דְבַר בְּקִדְשׁוֹ מִהַר"ש בּוֹזְגְלוֹ זי"ע מֵאוֹר עֵינֵינוּ בְּעַל "הַפֶּסֶא מֶלֶךְ" דְּלִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ עוֹלָה שְׁעָה אַחַת לְעֶרְךָ שְׁנָה שֶׁל לִמּוּד הַפְּשֻׁט, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכַף הַחַיִּים (סִימּוֹן קנ"ה סְקִי"ב), וז"ל: ה"כֶּסֶא מֶלֶךְ" (תַּקּוּן מ"ג): כִּי לִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עוֹלְמוֹת, וְכָל שָׁבֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אִפְלוּ פְּרוּשׁ מֵאִמֵּר אַחַד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תַּקּוּן לְמַעְלָה בְּשַׁעָה אַחַת מֵה שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפְּשֻׁט שְׁנָה תְּמִימָה, וּמִבְּטַח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הֵבֵא מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְכָא, וְיִהְיֶה מֵרֹאזֵי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמִלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא.

גַּם בְּתַקּוּן ל' פֶּתַב (הַפֶּסֶא מֶלֶךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כִּמְה גְדוֹל חַיִּיב עַל תְּלַמִּיד חֲכָם לְלַמֵּד קְבֻלָּה. וְעַנְשָׁם כִּמְה גְדוֹל אִם אֵינָם לוֹמְדִים קְבֻלָּה וְגוֹרָם אַרְךָ גְּלוּתָא כִּי הֵם מַעֲכָבִים הַגְּאֵלָה רַחֲמֵנָא לִיצְלוֹ, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשַׁעָה אַחַת בְּלִמּוּד הַקְּבֻלָּה מֵה שְׁלֹא נַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בְּפֶשֶׁטִי הַתּוֹרָה, כִּי גְדוֹל כַּחַה לְקָרֵב הַגְּאֵלָה.

הַעוֹלָה מִדְּבַרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַפֶּסֶא מֶלֶךְ וְהַרִ"ח הַטּוֹב זי"ע: דְּהַלּוּמַד שְׁעָה זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קוּדְשׁ, כְּלוּמַד אֶלְךָ שְׁנָה פְּשֻׁט בְּיוֹם חוּל. וּלְפִי זֶה, אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שַׁעוֹת זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קוּדְשׁ, הֵרִי שְׂזָכָה לְתַקּוּן כָּל הַשִּׁית אֶלְפִין יָמֵי הַבְּרִיאָה. וּבְנוֹסָף עַל כֶּךָ חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בְּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים (שַׁעַר הַשְּׂמִחָה) הַמְּבַאֵר: דְּלִמּוּד (וְכָל מִצְוָה) הַנַּעֲשֶׂה בְּשִׂמְחָה עֲרֻכוּ כְּפוּל אֶלְךָ, יוֹצֵא שְׂכָאֲשֵׁר יְהוּדֵי לוּמַד בְּשַׁבַּת קוּדְשׁ וּבְשִׂמְחָה תּוֹרַת הַרְשָׁבִי י – "הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ" עוֹלָה בְּשַׁעָה אַחַת לְעֶרְךָ שֶׁל מִלְּיוֹן שְׁנָה, (לִמּוּד פְּשֻׁט בִּימֵי הַחוּל). וּבְיַסּוּרִים כְּפוּל מֵאָה, סֵךְ הַכֹּל לִימּוּד זֶהר הַקְּדוֹשׁ שְׁעָה בְּשַׁבַּת שׁוּוֹה מֵאָה מִלְּיוֹן שְׁנָה תּוֹרָה!!!! וְשְׁנִיָּה אַחַת כ' 28.000 שְׁנָה תּוֹרָה. צֵא וְחֻשָּׁב בְּלִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת, בְּכָל שְׁנִיָּה אַתָּה מְשַׂמַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקִים אֶת הַפְּסוּק "וְעַתָּה יִגְדַל נָא כ"ח ה'".

דַּאֲקָרִי חֲכָמָה עֵילָאָה דַּאֲתְלַבֶּשֶׁת בֵּיהּ. וּמַהֲהוּא
עֲנָא, נַפְקִין כָּל בְּרַכָּאן בְּעֵלְמָא.

וְחֻשְׁבָּנָא דִּהַאי כְּהֵן שְׁבַעִין וְחַמֵּשׁ. שְׁבַעִין
וְתָרִין, לְקַבִּיל שְׁבַעִין וְתָרִין סְטָרִין,
רְשִׁימִין בְּסְטָרָא דְחֶסֶד. וְתַלְתָּא דַּאֲישְׁתָּאֲרוּ,
לְקַבִּיל תַּלְתָּא דְרָגִין עֵילָאִין, דַּאֲתְלַבֶּשׁ בְּהוּן.
וְלֹא בְּעֵי כְּהֵנָּא לְמִיפְסַק, בֵּין הָהוּא לְבוּשׁ
עֵילָאָה דַּאֲתְלַבֶּשׁ בֵּיהּ, דְּלֹא לַאֲחֻזָּאָה פְּרוּדָא
בְּאַתְרָא עֵילָאָה. וְכִדִּין אֲתַבְּרַכֵּן עֵילָאִין וְתַתָּאִין
עַל יְדֵיהּ.

וְהָא חֲזִי, אֲלִמְלָא הָהוּא מְנַחֵה דְנִחְתָּא עִמְהוּן,
וּבְעֵינָת עֲלֵיהוּן רַחֲמִין, לֹא נַפְקִי מִתַּמְּן.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות ב כג) וַתַּעַל שׁוּעָתְם אֶל
הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבוּדָה. הָאֱלֹהִים: דָּא אִימָא
עֵילָאָה. מִן הָעֲבוּדָה: דָּא מְנַחֵה, דַּאֲיְהִי עֲבוּדָה
וְאִיְהִי מַצְלָאָה עַל בְּנֵהָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תהלים
ק ט ד) וַאֲנִי תַפְלָה. וְאֲקָרִי עֲבוּדָה, בְּגִין דְּהִיא גֵן
עֲדוּן, וְאַצְטְרִיף לְמַפְלָחָה.

וְאִיְהִי קִיּוּמָא דְעֵלְמָא. וְעַל דָּא אִיתְעָרוּ
חֲבֵרִיא, עַל תַּלְתַּת מַלְיִן עֲלִמָא מִתְקַיִים,
עַל הַתּוֹרָה, דָּא יַעֲקֹב. עַל הָעֲבוּדָה, דָּא תּוֹרָה
שְׁבַעֲל פַּה. וְעַל גְּמִילוּת חֲסָדִים, דָּא אַבְרָהָם.
דְּבַר אַחַר, עֲבוּדָה, דָּא יַצְחָק, וְכוּלָּא חַד.

וְכִדִּי אִיתְעָר הַאי כְּהֵן, לְהַאי עֲבוּדָה, כְּדִין נַחֲת
לְחַם מִן הַשָּׁמַיִם לְהַאי אַרְצָא, וְזֵן לִיתְבָּהָא.
וּמַאי לְחַם. דָּא לְחַם, דַּאֲסַתְלַק לְעֵילָא, וּמְזוּנִי
בְּמִזְלָא תְלִינִן. וּמַטְלָא דְנַחֲת בְּשַׁבַּת יְהִיב
מְזוּנִי. כְּיִן דַּאֲיְהִי קִיּוּמָא דְלְעֵילָא. בְּגִין דְּהוּא
עֲלִמָא דַּאֲתִי, וְעֲלִמָא דַּאֲתִי אֲפִיק נְהִירוּ
לְעֵילָא.

וְעַל דָּא, (שמות טז כה) הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה,
בְּגִין דְּהַאי יוּמָא, קַבִּילַת הַאי שָׂדֶה, שְׁקִי
לְגַרְמָה. אֲבָל לְעֲלִמָא דַּאֲתִי, תִּשְׁכַּחוּן הָהוּא

שֶׁהַתְּלַבֶּשֶׁה בּוֹ. וּמַאֲתוֹ הַעוֹף
יִוצְאוֹת כָּל הַבְּרֻכּוֹת לְעוֹלָם.

וְחֻשְׁבּוֹן הַכְּהֵן הַזֶּה שְׁבַעִים
וְחַמֵּשׁ. שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם, כְּנִגְד
שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם צְרָדִים, רְשׁוּמִים
כְּצַד הַחֶסֶד. וּשְׁלֹשָׁה שְׁנֵשְׁאָרוּ
כְּנִגְד שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת
שֶׁהַתְּלַבֶּשׁ בִּהֶן. וְלֹא צְרִיף הַכְּהֵן
לְהַפְסִיק בֵּין אוֹתוֹ הַלְבוּשׁ הָעֲלִיּוֹן
שֶׁהַתְּלַבֶּשׁ בּוֹ, שְׁלֹא לְהַרְאוֹת
פְּרוּד בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן. וְאִז
מִתְבְּרָכִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים עַל
יְדוֹ.

וְכֹא רָאָה, אֲלִמְלָא אוֹתָהּ הַמְנַחֵה
שִׁירְדָה עִמָּהּ וּמִבְקָשֶׁת עֲלֵיהֶם
רַחֲמִים, לֹא יֵצֵאוּ מִשָּׁם. זְהוּ
שְׁכַתוּב (שמות ב) וַתַּעַל שׁוּעָתְם אֶל
הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבוּדָה. הָאֱלֹהִים -
זוֹ הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה. מִן הָעֲבוּדָה -
זוֹ מְנַחֵה, שְׁהִיא עֲבוּדָה, וְהִיא
מִתְפַּלְלַת עַל בְּנֵיהּ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
(תהלים קט) וַאֲנִי תַפְלָה. וְנִקְרְאוֹת
עֲבוּדָה, מִשׁוּם שְׁהִיא גֵן עֲדוּן,
וְצְרִיף לְעַבְד אוֹתָהּ.

וְהִיא קִיּוּם הָעוֹלָם. וְעַל זֶה הָעִירוּ
הַחֲבֵרִים, עַל שְׁלֹשָׁה דְבָרִים
הָעוֹלָם עוֹמֵד: עַל הַתּוֹרָה - זֶה
יַעֲקֹב, עַל הָעֲבוּדָה - זֶה תּוֹרָה
שְׁבַעֲל פַּה, וְעַל גְּמִילוּת חֲסָדִים -
זֶה אַבְרָהָם. דְּבַר אַחַר, עֲבוּדָה -
זֶה יַצְחָק, וְהַכֹּל אַחַד.

וּבְשִׁמְתָעוֹרָר הַכְּהֵן הַזֶּה לְעֲבוּדָה
הַזֶּה, אִזִּי יוֹרֵד לְחַם מִן הַשָּׁמַיִם
לְאַרְצָא הַזֶּה, וְזֵן אֵת יוֹשְׁבֵיהּ. וּמַה
הַלְחָם? זֶה הַלְחָם שֶׁהַתַּעֲלָה
לְמַעְלָה, וְהַמְזוּן בְּמִזְלָא תְלִינִים.
וּמַטְלָא הַיּוֹרֵד בְּשַׁבַּת נוֹתֵן מְזוּנוֹת,
כְּיִן שְׁהִיא הַקִּיּוּם שֶׁל מַעְלָה,
מִשׁוּם שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַבָּא,
וְהָעוֹלָם הַבָּא מוּצֵיא אוֹר לְמַעְלָה.
וְעַל זֶה, (שם) הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ
בַשָּׂדֶה, מִשׁוּם שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה
מִקְבַּלַת הַשָּׂדֶה הַזֶּה הַשְּׁקָאָה
לְעֲצָמָה, אֲבָל לְעוֹלָם הַבָּא

יומא טבא, דא הוא שדה, דנהיר בנהירו דשמשא.

והא חזי, האי שבת כ"ל איקרי. בגין דחמשין תרעין ביה אתפתחון ואיתער. וכד האי פל אתער לכלה, פדין אימא עילאה אלבישת ליה גבורן עילאין, ואיתערו רחמין בעלמין, ותיקונא עילאה אתתקן.

והוא, ההוא אפריון. ועל דא פתיב (שה"ש ג ט) אפריון עשה לו המלך שלמה. דא תיקונין דעלמא. (שם ט) עמודיו עשה כסף, דא אברהם. רפידתו זהב, דא יצחק. מרכבו ארגמן, דא יעקב, פליל תרין סטרין. דרכיב על פורסייא, דאקרי אהבה זוטא.

דבר אחר, תוכו רצוף אהבה, דא אהבה רבה, דאיהי פנימאה. מבנות ירושלים, פד אתקיננו להאי מנחה, דאנהיר לה שמשא.

ועל דא ויכיננו את המנחה, פדין (דף סג ע"א) (בראשית מג לד) וישא משאת, פליג לון חולקהון. ומאן אתר יהיב לון, מאת פניו, (דא) האי פורסייא, דמזונא דכולא ביה.

והרב משאת בנימן, מאי טעמא, בגין דשכינתא בחולקיה. ממשאת פלם חמש ידות, תא חזי, האי ה' בתראה, אקרי פלה, פד אתחבר פ"ל עמה, ולא אתיישבו אלא בחולקא דבנימין. ועל דא חמש ידות קביל, פד קביל האי ה' דאקרי מנחה בחולקיה. וכל חמשין ברכאן, דאתיין מפ"ל להאי פל"ה, קביל בנימין. מאי טעמא, בגין דאיהו זעירא דכלהו.

משאת פלהו שבטין עשרה, משאת בנימין, אתרבי, חמש זמנין עשרה. הא חמשין. וכולא בגין האי ה' דשריא בחולקיה. מאי טעמא, בגין דאיהי זעירא, ואיהו זעיר,

תמצאו את אותו יום טוב, זהו שדה, שמאיר באור השמש.

וכא ראה, השבת הזו נקראת כ"ל, משום שיש בה חמשים שערים נפתחים, והתעורר. וכשהפל הזה מתעורר לפלה, אין האם העליונה מלבישה אותו גבורות עליונות, ומתעוררים רחמים בעולמות, והתקין העליון מתתקן.

והוא אותו האפריון. ועל זה כתוב (שיר א) אפריון עשה לו המלך שלמה. אלו תקוני העולם. עמודיו עשה כסף - זה אברהם. רפידתו זהב - זה יצחק. מרכבו ארגמן - זה יעקב, כולל שני הצדדים, שרוכב על הכסף, שנקרא אהבה קטנה.

דבר אחר, תוכו רצוף אהבה - זו אהבה רבה, שהיא פנימית. מבנות ירושלים, כשהתקיננו את המנחה הזו, שמאיר לה השמש. ועל זה (בראשית מג) ויכיננו את המנחה, אז וישא משאת, חלק להם חלקם. ומאיהו מקום נתן להם? מאת פניו, זהו הכסף, שמוזן הכל בו.

והרב משאת בנימן (שם). מה הטעם? משום ששכינה בחלקו. ממשאת פלם חמש ידות - בא וראה, ה' האחרונה הזו נקראת פלה, כשמתבר עמה כל, ואין מתישבות אלא בחלקו של בנימין. ועל זה חמש ידות הוא קבל, כשקבל את ה' הזה, שנקראת מנחה, בחלקו. וכל חמשים הברכות שבאות מכל לפלה הזו, קבל בנימין. מה הטעם? משום שהוא הקטן מכלם.

משאת כל השבטים עשרה, משאת בנימין התגדלה ה' פעמים עשרה. הרי חמשים. והכל בשביל ה' הזה ששורה

אתרעיאַת ביה, לְשׁוֹאָה מְדוֹרָה עֲמִיה.
 וְעַל דָּא פְתִיב, (שה"ש א ד) הִבְיֵאנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו,
 דָּא בְנִימִין, דְּאָעִיל לִיה יוֹסֵף בְּאִדְרִיה.
 נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה, אָגִילָה מִבְּעֵי לִיה, מְאִי נְגִילָה.
 דְּכֻלְהוּ אָעִיל לֹון בְּגִינְיָה דְבְנִימִין. בְּךָ, מְאִי
 בְּךָ. דָּא פְלָא דְאוֹרִייתָא, דְּאִתְקַיֵּים פִּד נָטִיר
 אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ. נִזְפִירָה דוֹדִיךְ מִיָּין, דְּכֻתִּיב
 וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ.

וְעַל דָּא פְתִיב, מְשַׁכְּנִי אַחֲרִיךְ נְרוּצָה, דְּמִשְׁיָךְ
 לֹון לְאַחֵי תַמְזָן. כְּמָה דָּאָת אָמַר, (הושע יא
 ד) בְּחֻבְלֵי אָדָם אֲמַשְׁכֶּם בְּעֵבְתוֹת אֶהְבֶּה, דָּא
 אֶהְבֶּה דְנַחְתָּא עֲמַהוּן לְדִינְיָא תַמְזָן, וַחֲדוּ תַמְזָן
 בְּמִלְכָּא עֵילָאָה, דְּאִתְחַבַּר עִם יוֹסֵף תַמְזָן, בְּגִין
 דְּנָטִיר בְּרִית קֹדֶשׁ דְּאִתְיַהִיב לְתַמְנִיא יוֹמִין.
 וְעַל דָּא פְתִיב, מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְבוּךָ. מְאִי מִיִּשְׂרָאֵל,
 כְּמָה דָּאָת אָמַר (תהלים צט ד) אַתָּה פּוֹנֵנֵת
 מִיִּשְׂרָאֵל. וּמֵאֵן אֵינוֹן, כְּמָה דָּאָת אָמַר, מִשְׁפָּט
 וַצְדָקָה. אֵלִין אֵיקָרוֹן מִיִּשְׂרָאֵל וּדְאִי. כְּמָה דָּאָת
 אָמַר, (דברים לב ד) צְדִיק וְיִשְׂרָאֵל הוּא. וְאַתְכִּלִּיל
 דְּכוּרָא עִם נוֹקְבָא, מִשְׁפָּט אַתְכִּלִּיל בְּצַדִּיק,
 וַצְדָקָה אִיתְעַרַת בְּעַלְמִין פְּלָהוּ. וְעַל דָּא
 מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְבוּךָ וּדְאִי.

וְיִשְׂרָאֵל אֶהֱבֶה אֶת יוֹסֵף מִכָּל בְּנָיו. (בראשית לו א)
 וְיִשְׂרָאֵל מִבְּעֵי לִיה, מְאִי וְיִשְׂרָאֵל.
 לְאַכְלָא עֲמִיה שְׂכִינְתָּא, דְּרַחֲמִיא לִיה לְיוֹסֵף.
 כְּגוֹנוֹנָא דָּא תְּגִינֵן וְה', הוּא וּבֵית דִּינוּ.
 וְכֻלְהוּ שְׁבֻטִין אוֹדוּ לִיה, עַל דְּאִתְרַחֲמִים מֵאָבָא
 וְאִימָא. וּבְרִיכוּ לִיה בְּרַפְת עַלְמִין פְּלָהוּ,
 לְאַתְיִשְׁבָּא בְּדוֹכְמִיה פְּדָקָא חַזִּי.

וּמְנָא לָן דְּאִפִּילוּ אַחֵי רַחֲמִיו לִיה. דְּכֻתִּיב
 (שה"ש א ג) עַל כֵּן עַלְמוֹת אֶהְבוּךָ. מְאִי
 עַלְמוֹת כְּמָה דָּאָת אָמַר (מ"א ז כה) עֲמִד עַל שְׁנֵי
 אוֹתוֹ? שְׁפָתוֹב (שיר א) עַל כֵּן עַלְמוֹת אֶהְבוּךָ. מַה זֶה עַלְמוֹת?

בְּחֻלְקוֹ. מַה הַטָּעַם? מִשּׁוּם שְׁהִיא
 קְטַנָּה וְהוּא קָטָן, הִתְרַצְתָּה בּו
 לְשִׁים מְדוֹרָה עִמּוֹ.

וְעַל זֶה כְּתוּב (שיר א) הִבְיֵאנִי הַמֶּלֶךְ
 חֲדָרָיו, זֶה בְנִימִין, שְׁהַכְּנִיס אוֹתוֹ
 יוֹסֵף לְחֲדָרוֹ. נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה,
 הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת אָגִילָה, לְמָה זֶה
 נְגִילָה? שְׁכֻלָם הַכְּנִיסִים בְּשִׁבְלֵי
 שְׁל בְנִימִין. בְּךָ, מַה זֶה בְּךָ? זֶה
 כָּלִל שְׁל הַתּוֹרָה שְׁהַתְקִים
 כְּשִׁשְׁמַר אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ. נִזְפִירָה
 דוֹדִיךְ מִיָּין, שְׁכַתוֹב (בראשית מג)
 וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ.

וְעַל זֶה כְּתוּב (שם) מְשַׁכְּנִי אַחֲרִיךְ
 נְרוּצָה, שְׁמִשְׁךְ אֶת אַחֲרֵי לְשִׁם,
 כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (הושע יא) בְּחֻבְלֵי אָדָם
 אֲמַשְׁכֶּם בְּעֵבְתוֹת אֶהְבֶּה. זֶה
 הַאֶהְבֶּה שְׁרִידָה עִמָּם לְדוֹר שָׁם,
 וְשִׁמְחוּ שָׁם בְּמִלְכָּה הַעֲלִיּוֹן,
 שְׁהַתְחַבַּר עִם יוֹסֵף שָׁם, מִשּׁוּם
 שְׁשִׁמַר בְּרִית קֹדֶשׁ שְׁנַתְנָה
 לְשִׁמּוֹנָה יָמִים.

וְעַל זֶה כְּתוּב (שיר א) מִיִּשְׂרָאֵל
 אֶהְבוּךָ. מַה זֶה מִיִּשְׂרָאֵל? כְּמוֹ
 שְׁנַאֲמַר (תהלים צט) אַתָּה פּוֹנֵנֵת
 מִיִּשְׂרָאֵל. וּמִי הֵם? כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
 (שם) מִשְׁפָּט וַצְדָקָה. אֵלָה נְקָרְאִים
 מִיִּשְׂרָאֵל וּדְאִי, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דברים
 לב) צְדִיק וְיִשְׂרָאֵל הוּא. וְנִכְלֵל הַזְכָּר
 עִם הַנְּקֵבָה, הַמִּשְׁפָּט נִכְלֵל בְּצַדִּיק,
 וַצְדָקָה מְתַעַרְרַת כָּל הַעוֹלָמוֹת,
 וְעַל זֶה מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְבוּךָ וּדְאִי.
 וְיִשְׂרָאֵל אֶהֱבֶה אֶת יוֹסֵף מִכָּל בְּנָיו
 (בראשית לו). וְיִשְׂרָאֵל הִיָּה צְרִיף
 לְהִיּוֹת, מַה זֶה וְיִשְׂרָאֵל? הַכְּלִיל
 עִמּוֹ שְׂכִינָה, שְׁאֶהְבֶּה אֶת יוֹסֵף.
 כְּמוֹ כֵּן שְׁגִינוּ וְה' - הוּא וּבֵית
 דִּינוּ.

וְכָל הַשְּׁבֻטִים הוֹדוּ לוֹ עַל שְׁנֵאֵב
 מֵאָב וְאָם, וּבְרִיכוּ אוֹתוֹ בְּרַפְת
 עוֹלָמִים כָּלִם, שְׁיִתְיִשְׁב בְּמִקְוֹמוֹ
 כְּרַאֲוִי.

וּמְנָן לָנוּ שְׁאִפְלוּ אַחֲרֵי אֶהְבוּ
 כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (מלכים א) עֲמִד עַל שְׁנֵי

עֲשֶׂר בְּקָר. וְאִינוּן בְּעֵלְמָא דְנוּקְבָא, וְאִינוּן
אִיקְרוּן עֲלָמוֹת.

בְּתַר דְּאֶסְתְּלִיק יוֹסֵף לְעֵילָא, מַה כְּתִיב, (ש"ש
ה' א) שְׁחוּרָה אָנִי וְנֹאדָה, בְּגִין דְּאֶתְתַּקִּיף
גְּלוּתָא עֲלֵיהִו. וְעַם כָּל דָּא וְנֹאדָה, דְּלֹא
אֶתְעַרְבִי בְּהוּ. כְּפֹהֲלֵי קָדְר, אֶתְקַדְרִית בִּינִיּוּהוּ,
דְּגִזְרוּ עָלַי כְּמַה גִּזְרִין בִּישִׁין, וְעַם כָּל דָּא אָנָּא
אִיהִי פִירִיעוֹת שְׁלֵמָה, בְּעוֹבְדִין טָבִין. בְּגִין
דְּשִׁבְטֵי יְהוָה עָאֵלוּ, וְשִׁבְטֵי יְהוָה נִפְקוּ.

אֲר' תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֹרֶת, בְּגִין דְּשִׁמְשָׂא
אֶסְתְּלִיק. וְכָל דָּא בְּנֵי אֲמֵי גְרָמוּ. מֵאֵן בְּנֵי
אֲמֵי. דָּא בְּנוֹי דִּיעֻקְב, דְּזַבִּינוּ לְיוֹסֵף הַכָּא.
וְאִינוּן גְּרָמוּ לִי וְלִשְׁכִינְתָּא דְּאֶתְגַּלְיָא עִמִּי
הַכָּא.

עַל דָּא אָמְרוּ וַיֵּאנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. כַּד חָמוּ
פּוֹלְחָנָא קִשְׂיָא, עַד דְּהִיא דְּכִירַת לְהוּן
קִימָא עֵילְאָה וְאֶתְעַרַת בְּרַחֲמִין עַל בְּנֵהָא,
אִימָא עֵילְאָה. הַדָּא הוּא דְּכִתִּיב, (שְׁמוֹת ב' כג) וַתַּעַל
שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים, דָּא אִימָא עֵילְאָה, דְּכָל
חִירוֹ בִּידְהָא, וּפְתַחָה לֹוּן פְּתַחִין עֵילְאִין,
חֲמִשִּׁין תְּרַעִין, וְאַפִּיקַת לֹוּן מִתְּפָן. וְאֶתְמַלְיָא
אִימָא תַּתְּאָה רַחֲמִין עֲלֵיהִו. וּמִשָּׂה נִפְק
לְעֵלְמָא, מִמְּנָא אַבּוּי רַעִי לְיִשְׂרָאֵל בְּאוּרִייתָא.
הָא חֲזִי, דְּוֹד רְמִז לִיהִי תוֹשֵׁבְחָתָא דְּשִׁיר
הַשִּׁירִים קוּדֶשׁ קוּדֶשְׁיָא, עַל יְדָא דְּבְנֵי
קִרְחָ, אֶלְא דְּלֹא מְטָא זְמָנָא דִּיתְאַמֶּר. בְּגִין כְּד
כְּתִיב, (תְּהִלִּים מ' ה) לְמִנְצַח עַל שׁוֹשְׁנִים לְבְנֵי קִרְחָ
מִשְׁפִּיל שִׁיר יְדִידַת. עַל שׁוֹשְׁנִים, אֶלִּין (ש"ש א'
ב) נְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, דְּאִיקְרוּן שְׁפַתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים.
דְּכָר אַחַר, שׁוֹשְׁנִים, אֶלִּין שִׁית שְׁנִין,
דְּאֶתְחַבְרוּן בְּהֵאִי שׁוֹשְׁנָה סוּמְקָא,
דְּאִיהִי שְׁבִיעָאָה דְּכָלְא. מִשְׁפִּיל, דָּא נְגִידוּ
דְּעֵתִיקָא קְדִישָׂא, דְּנְגִיד לֹוּן בְּהֵאִי שְׁעַתָּא,

עֲשֶׂר בְּקָר. וְהֵם בְּעוֹלָם הַנוּקְבָא,
וְהֵם נְקֻרָאִים עֲלָמוֹת.

אַחַר שֶׁהִסְתַּלַּק יוֹסֵף לְמַעְלָה, מַה
כְּתוּב? (שִׁיר א') שְׁחוּרָה אָנִי וְנֹאדָה,
מִשׁוּם שֶׁהִתְחַזְּקָה עֲלֵיהֶם הַגְּלוּת,
וְעַם כָּל זֶה - וְנֹאדָה, שְׁלֹא הִתְעַרְבוּ
בָּהֶם. כְּפֹהֲלֵי קָדְר, נִשְׁחַרְתִּי
בִּינֵיהֶם, שֶׁגִּזְרוּ עָלַי כְּמַה גִּזְרוֹת
רַעוֹת, וְעַם כָּל זֶה אָנִי הֵיא
כִּירְעוֹת שְׁלֵמָה, כְּמַעֲשִׂים
טוֹבִים, מִשׁוּם שֶׁשִּׁבְטֵי יְהוָה נִכְנָסוּ,
וְשִׁבְטֵי יְהוָה יֵצְאוּ.

אֲר' תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֹרֶת (ש"ס),
מִשׁוּם שֶׁהִשְׁמֵשׁ הִסְתַּלַּק. וְכָל זֶה
בְּנֵי אֲמֵי גְרָמוּ. מִי הֵם בְּנֵי אֲמֵי?
אֵלוּ בְנֵי יַעֲקֹב, שֶׁמְכַרּוּ כָּאֵן אֶת
יוֹסֵף, וְהֵם גְּרָמוּ לִי וְלִשְׁכִינְיָה
שְׁגֻלְתָּה עִמִּי כָּאֵן.

עַל זֶה אָמַר (שְׁמוֹת ב') וַיֵּאנְחוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁרָאוּ עֲבוּדָה קָשָׁה, עַד
שֶׁהָיָה זִכְר לָהֶם הַכִּירַת הָעֲלִיּוֹן,
וְהִתְעוֹרְרָה בְּרַחֲמִים עַל בְּנֵיהֶ
הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ש"ס)
וַתַּעַל שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים. זוֹ
הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁכָל הַחֲרוּת
בְּיָדֶיהָ, וּפְתַחָה לָהֶם פְּתַחִים
עֲלִיּוֹנִים, חֲמִשִּׁים שְׁעָרִים,
וְהוֹצִיאָה אוֹתָם מִשָּׂם, וְהִתְמַלְאָה
הָאֵם הַתְּחַתּוֹנָה רַחֲמִים עֲלֵיהֶם.
וּמִשָּׂה יֵצֵא לְעוֹלָם מִמְּנָה אַבּוּי
לְרַעוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל בְּתוֹרָה.

בֵּא וּרְאֵה, דְּוֹד רְמִז לֹוּ אֶת
הַתְּשׁוּבָתָה הַזֹּאת שֶׁל שִׁיר הַשִּׁירִים
קוּדֶשׁ קוּדֶשִׁים עַל יְד בְּנֵי קִרְחָ, אֶלְא
שְׁלֹא הִגִּיעַ הַזְּמָן שֶׁנֶּאמַר. מִשׁוּם
כְּד כְּתוּב (תְּהִלִּים מ' ה) לְמִנְצַח עַל
שׁוֹשְׁנִים לְבְנֵי קִרְחָ מִשְׁפִּיל שִׁיר
יְדִידַת. עַל שׁוֹשְׁנִים - אֵלוּ נְשִׁיקוֹת
פִּיהוּ, שֶׁנְּקֻרָאוֹת שְׁפַתוֹתָיו
שׁוֹשְׁנִים.

דְּכָר אַחַר, שׁוֹשְׁנִים אֵלוּ שְׁשׁ
שָׁנִים שֶׁהִתְחַבְּרוּ בְּשׁוֹשְׁנָה
הַאֲדָמָה הַזֹּאת, שֶׁהִיא הַשְּׁבִיעִית שֶׁל
הַכֹּל. מִשְׁפִּיל - זֶה שֶׁפַּע שֶׁל

הַעֲמִיק הַקְּדוֹשׁ שֶׁמִּשְׁפִּיעַ לָהֶם בְּשַׁעֲהַ הַזֶּה, שְׂיִוְשְׁבִים יַחַד וְלֹא נִפְרָדִים, מִשּׁוֹם אוֹתָם נִשְׁקוּת בְּדַבְּקוֹת הַרוּחַ, וְלֹא נִפְרָדִים.

שִׁיר יְדִידַת - רִמְזוֹ לְשִׁירָה הַזֶּה, שֶׁנִּקְרָאת שִׁיר כְּפוּל. כָּאֵן שִׁיר הַשִּׁירִים, וְכֵאֵן שִׁיר יְדִידַת, וְהַכֵּל אֶחָד. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכִנְסֹת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים דוּדִים. זֶהוּ שְׁכֻתוֹב (שִׁיר ה') שְׁתּוֹ וְשְׁכָרוֹ דוּדִים. מִשּׁוֹם כֶּף שִׁיר יְדִידַת, שֶׁהֵם דוּדִים. וְזֶה מִשְׁבַּח אֵת זֶה, וְזֶה מִשְׁבַּח אֵת זֶה. וְכִמּוֹ שֶׁשֵּׁם כְּנֹסֶת יִשְׂרָאֵל הַתְּחִילָה הַתְּשַׁבַּחַת, שֶׁכֶּף רִאשִׁי, שְׁכֻתוֹב יִשְׁקֵנִי, אֵף כָּאֵן הִיא הַתְּחִילָה לְשַׁבַּח אֵת הַמֶּלֶךְ.

רַחֲשׁ לְפִי דָבָר טוֹב (תְּחִלִּים מִה'). רַחֲשׁ לְפִי - זֶה הַתְּחִיָּה שְׂרוּחֶשֶׁת בְּלִילָה, שֶׁנִּקְרָאת לְפִי. דָּבָר טוֹב - שְׁעוֹלָה בְּרִצּוֹנָה שֶׁהַמֶּלֶךְ יִתְחַבֵּר עִמָּה, שֶׁנִּקְרָא טוֹב.

דָּבָר אַחֵר, מִשּׁוֹם שְׁלֹא נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְגִלוֹת, אָמַר רַחֲשׁ, מִשּׁוֹם שֶׁמִּרְחִישָׁה לוֹ אֵת הַדָּבָר הַזֶּה בְּלִבּוֹ, וְאִפְלוּ בְּשִׁפְתוֹתָיו לֹא נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְרַחֵשׁ, אֲלֵא בְּלִבּוֹ.

דָּבָר אַחֵר, מֵהַ טַעַם רַחֲשׁ לְבִי? מִשּׁוֹם שֶׁדָּבָר בְּלֵא קוֹל לֹא יְכוּל לְדַבֵּר, וְהַלְבִּי הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא דָּבָר, עַד כָּאֵן לֹא נִשְׁלְמָה, עַד שֶׁבֵּא שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ וּבִנְהָ לָהּ בֵּית, וְהַלְבְּנָה נִשְׁלְמָה בְּגִדְל יָתֵר עַל הַכֵּל, מִשּׁוֹם שֶׁהַתְּחַבֵּר עִמָּה הַקּוֹל.

וּבִאוּרָהּ שְׁעָה נִתְּנָה רְשׁוּת לְדַבֵּר, שֶׁהָיָה נִשְׁלְמָה בְּקוֹל. וְיִשְׁבַּח בְּשִׁלְמוֹת עִם הַמֶּלֶךְ, מִשּׁוֹם שֶׁהוֹצִיָּאה בֶּן חֶכֶם לְעוֹלָם, וְהַתְּקִינָה בֵּית לְמֶלֶךְ. אִזּוֹ הַמֶּלֶךְ שֶׁם מְדוּרָה עִמָּה, וְהַתְּחִילָה לְדַבֵּר, וְאָמְרָה יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ.

אֲבָרָ כַּעַת בִּימֵי יוֹד, עַד אִזּוֹ לֹא יִשְׁבַּח בְּשִׁלְמוֹת. מִשּׁוֹם כֶּף רַחֲשׁ לְפִי וְדָאֵי הַדָּבָר הַטוֹב הַהוּא. כַּעַת

דִּיתְבִי יַחַד וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין. בְּגִין אֵינוֹן נִשְׁקִין בְּדַבְּקוֹתָא דְרוּחָא, וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין.

שִׁיר יְדִידַת, רִמְזוֹ לְהֵאֵי שִׁירָתָא, דְאֶקְרִי שִׁיר כְּפוּל. הֵכָא שִׁיר הַשִּׁירִים, וְהֵכָא שִׁיר יְדִידַת, וְכוּלָא חֵד. קוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא וְכִנְסֹת יִשְׂרָאֵל, אֵיקְרוּן דוּדִים. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ש"ש ח"א) שְׁתּוֹ וְשְׁכָרוֹ דוּדִים. בְּגִין כֶּף שִׁיר יְדִידַת, דְאֵינוֹן דוּדִים, דָּא מִשְׁבַּחָא לְדָא, וְדָא מִשְׁבַּחָא לְדָא. וְכִמּוֹ דְהֵתֵם, כְּנֹסֶת יִשְׂרָאֵל שְׂרִיאת בְּתוֹשְׁבַחָתָא, דְהֵכִי אֶתְחַזִּי, דְכְּתִיב יִשְׁקֵנִי. אוּף הֵכָא, הִיא שְׂרִיאת לְשַׁבַּחָא לְמֶלֶךְ.

רַחֲשׁ לְפִי דָבָר טוֹב. רַחֲשׁ לְפִי, דָּא חִייתָא, דְרַחֲשׁ בְּלִילָא, דְאֶקְרִי לְפִי. דָּבָר טוֹב, דְסָלִיקַת בְּרִעוּתָהּ דִּיתְחַבֵּר מֶלֶךְ עִמָּה, דְאֶקְרִי טוֹב.

דָּבָר אַחֵר, בְּגִין דְלֹא אֶתְיִיחֵיב לִיהּ רְשׁוֹ לְגִלְגָּלָהּ, אָמַר רַחֲשׁ בְּגִין דְמִרְחֶשֶׁא לִיהּ הֵאֵי מְלָה בְּלִבִּיהּ, וְאִפְלוּ בְּשִׁפְוֹתֶיהּ לֹא אֶתְיִיחֵיב לִיהּ רְשׁוֹ לְרַחֲשָׁא, אֲלֵא בְּלִבִּיהּ.

דָּבָר אַחֵר, מֵאֵי טַעַמָא רַחֲשׁ לְבִי. בְּגִין דְדָּבָר בְּלֵא קוֹל, לֹא יְכִיל לְמֶלֶלָא. וְהֵאֵי לְבִי דְאֶקְרִי דָּבָר, עַד הִשְׁתָּא לֹא אֶשְׁתְּלִימַת, עַד דְאֶתָּא שְׁלֹמֹה מֶלֶךְ, וּבִנְא לָהּ בֵּיתָא, וְאֶשְׁתְּלִימַת סִיחָרָא בְּרִבּוֹ יָתֵר עַל כּוּלָא. בְּגִין דְקוֹל אֶתְחַבֵּר עִמָּה.

וְהָיָא שְׁעָתָא, אֶתְיִיחֵיב רְשׁוֹ לְמֶלֶלָא, דְהָא אֶשְׁתְּלִימַת בְּקָלָא. וְיִתְבָּא בְּשִׁלְמוֹ עִם מֶלֶךְ. בְּגִין דְאֶפִּיקַת בְּרָא חֶכְיָמָא לְעֵלְמָא, וְאֶתְקִינַת בֵּיתָא לְמֶלֶךְ. כְּדִין מֶלֶךְ שְׂוִי מְדוּרָה עִמָּה, וְשִׁירָתָא לְמֶלֶלָא, וְאָמְרַת יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ.

אֲבָרָ הִשְׁתָּא בְּיוֹמֵי דְדוּד, עַד כְּדִין לֹא יִתְבָּא בְּאֶשְׁתְּלִמוּתָא, בְּגִין כֶּף רַחֲשׁ לְפִי וְדָאֵי

טוב, ולא טובים. פִּינן שֶׁהַתְּחַבֵּר עֲמָה קוֹל, אֲזוּ וְדַאי טוֹבִים כֻּלָּל. הַצְּדִיק נִקְרָא טוֹב, שְׁכֻתוֹב (ישעיה) א) אֲמָרוּ צְדִיק כִּי טוֹב. אִף הֵיא נִקְרָאת טוֹבָה, (קהלת ז) טוֹבָה חֻכְמָה. וּכְשֶׁנִּקְרְבוּ, הַתְּחַבְּרוּ כְּאֶחָד בְּאוֹתָן נְשִׁיקוֹת, אֲזוּ (שיר א) כִּי טוֹבִים דְּדִיף מִיָּן, הֵם דוֹדִים שְׁנִיֵּהֶם כְּאֶחָד.

כָּאן דוֹדִים, וְכָאן יוֹדֵת. וּמַתִּי הֵם טוֹבִים? מִיָּן, כְּשֶׁנִּשְׁקִים מִמֶּנּוּ שֶׁל הַיָּיִן הַמְּשֻׁמֵר הַהוּא. וְעַל זֶה כְּתוּב (שם ה) שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ דוֹדִים. שְׁתְּרֵי הַנְּטִיעוֹת צְרִיכוֹת הַשְּׁקָאָה מִן הַנְּהַר הַעֲמֻק, הָאֵם הַעֲלִינָה, שְׁהֵיא הַשְּׁקָתָה אוֹתָם כְּרַאשׁוֹנָה מִיָּיִן הַהוּא.

זֶהוּ שְׁכֻתוֹב (שם ב) שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרַאשֵׁי, וְאַחַר כֵּן לְרִיחַ שְׁמֵינִיף טוֹבִים. זֶהוּ שְׁכֻתוֹב וַיִּמְנוּ תַּחְבְּרָנִי. וְזֶהוּ הַשְּׁמֵן הַטוֹב, שְׁשׁוֹפֵעַ לוֹ מֵהָאֵם.

זֶהוּ שְׁכֻתוֹב (תהלים קלג ב) כְּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַזָּקֵן וְזָקֵן אַחֲרָיו. זֶה הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל לְמַעֲלָה, יָמִין הַמְּלֶכֶת, כֹּהֵן לְעוֹלָם. וּכְשֶׁמַּגִּיעַ אוֹתוֹ הַשְּׁמֵן לְזָקֵן שֶׁל אַחֲרָיו, אֲזוּ וְדַאי נִקְרָאִים שְׁמֵינִיף, מֵצַד הָאֵם וּמֵצַד שֶׁל אַבְרָהָם, וְאֲזוּ שְׁמֵינִיף טוֹבִים.

מָה הַטַּעַם שׁוֹפֵעַ אוֹתוֹ הַשְּׁמֵן הַטוֹב שֶׁל אַבְרָהָם? מִשׁוּם שְׁפִשְׁט הַיָּמִין לְהַאִיר לְלִבָּנָה, וְעַל זֶה כְּתוּב (שם) הִנֵּה מַה טוֹב וּמַה נְּעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד. מַה טוֹב - זֶה הָאוֹר הָרַאשׁוֹן, יוֹם הָרַאשׁוֹן, שְׁכֻתוֹב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. וּמַה נְּעִים - זֶה נְּעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל. הַיּוֹם הַרְבִּיעִי, הַלְּבָנָה.

וְכֹא רָאָה, כְּמוֹ שְׁהָאוֹר שְׁנִבְרָא בַּיּוֹם הָרַאשׁוֹן נִתַּן שְׁלֵמוֹת, וְשִׁפֵּעַ מִמֶּנּוּ אוֹר לְאוֹר שֶׁהַעוֹלָם הַזֶּה מִתְּנַהֵג בוֹ - אִף אַבְרָהָם, הָאוֹר

הַהוּא דְּבָר טוֹב. הַשְּׁתָא טוֹב, וְלֹא טוֹבִים. פִּינן דְּאֵתְחַבֵּר קוֹל עֲמָה, כְּדִין טוֹבִים וְדַאי בְּכוּלָּא. צְדִיק טוֹב אִקְרִי, דְּכְתִיב, (ישעיה ג') אֲמָרוּ צְדִיק כִּי טוֹב. אוֹף אֵיְהִי אֵתְקִרִיאת טוֹבָה, (קהלת ז א') טוֹבָה חֻכְמָה. וְכַד אֵיְתְקִרִיבוּ וְאֵתְחַבְּרוּ כְּחֻדָּא בְּאִינוֹן נְשִׁיקוֹן, כְּדִין כִּי טוֹבִים דוֹדִיף מִיָּן טוֹבִים וְדַאי, אִינוֹן דוֹדִים תְּרוּוֹיֵיהוּ כְּחֻדָּא.

הֲבֵא דוֹדִים, וְהֲבֵא יוֹדֵת. וְאֵימַתִּי אִינוֹן טוֹבִים. מִיָּן. כְּדֵ אֲשַׁתְקִיין מְגִיָּה דְּהַהוּא יֵין דְּמִנְטְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ דוֹדִים. דְּהֵא נְטִיעֵן שְׁקִיף בְּעֵינֵן מִנְהֵרָא עֲמִיקָא, אֵימָא (דף סג ע"ב) עֵילְאָה, דְּאֵיְהִי אֲשַׁקִּיאת לוֹן בְּקַדְמִיתָא מֵהַהוּא יֵין.

הֲרָא הוּא דְּכְתִיב, (שם ב ה) שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרַאשֵׁי, וּלְבַתֵּר לְרִיחַ שְׁמֵינִיף טוֹבִים, הֲרָא הוּא דְּכְתִיב, וַיִּמְנוּ תַּחְבְּרָנִי. וְדָא הוּא מְשַׁחַא טְבָא, דְּנִגִּיד לֵיהּ מֵאֵימָא.

הֲרָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים קלג ב) כְּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַזָּקֵן וְזָקֵן אַחֲרָיו. דָּא כְּהֵנָּא רַבָּא לְעֵילָא, יְמִינָא דְּמִלְכָא, כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְכַד מְטָא הַהוּא מְשַׁחַא אֶל דִּיקְנִיָּה דְּאַחֲרָיו, כְּדִין שְׁמֵינִיף וְדַאי אִיקְרוּן, מִסְטְרָא דְּאֵימָא וּמִסְטְרָא דְּאַבְרָהָם, וּכְדִין שְׁמֵינִיף טוֹבִים.

מֵאֵי טַעְמָא נְגִיד הַהוּא מְשַׁחַא טְבָא לְאַבְרָהָם. מִשׁוּם דְּפְשִׁיט יְמִינָא, לְאַנְהֵרָא לְסִיְהֵרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שם א) הִנֵּה מַה טוֹב וּמַה נְּעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד. מַה טוֹב, דָּא נְהוֹרָא קְדָמָאָה. יוֹמָא קְדָמָאָה דְּכְתִיב (בראשית א ד') וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. וּמַה נְּעִים, דָּא נְּעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל. יוֹמָא רְבִיעֵאָה, סִיְהֵרָא.

וְהָא חֲזִי, כְּמָה דְּנְהוֹרָא דְּאֵתְבְּרִי בְּיוֹמָא קְדָמָאָה, יְהִיב שְׁלִימוֹ, וְנִגִּיד מְגִיָּה נְהִירוֹ, לְנְהוֹרָא דְּהֵיא עֲלָמָא אֲתַנְהִיג בֵּיהּ. אוֹף

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב השר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר
אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זִיטָא

מִהַתְנַא הָאֱלֹקִי

רַבֵּי שְׂמוּעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

הַמְּנַקֵּד

עֲמוּד הַיּוֹמִי

מַחֲלָק לְלַמּוּד חֵדְשֵׁי

וּלְלַמּוּד שְׁנַתֵּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְהוּא מְרַפָּא לְנַפְשׁ וּמְאִיר הַנְּשִׁמָּה בְּאוֹר יְקָרוֹת

וְהַלּוֹמְדִים בּוֹ יֵרְאוּ יִשׁוּעוֹת וְנִפְלְאוֹת

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

חֵדֶשׁ תַּמּוּז תַּש"ע לַפ"ק

עֵיח"ק בֵּית שְׂמֵשׁ תּוֹבֵב"א